

Wolfgang Simson: Poliittisesta kristillisyydestä eteenpäin, osa 1

Wolfgang Simson: Beyond political Christianity

The Starfish Manifesto: ote sivuilta 451-453

Kuvailtuani kristillisen politiikan tekemisen sen järkevässä muodossa, haluaisin selittää, mitä **en** tarkoita tällä termillä. ”Politiikka”, kirjoittaa britti Andrew Heywoods kirjassaan *Politics*, ”on niin jännittävää, koska siinä ollaan tekemisissä ihmisten kanssa, joilla on erilaisia mielipiteitä. Heillä on erilaisia mielipiteitä siitä, kuinka meidän tulisi elää, kuka saa mitään, kuinka raha ja valta ja kaikki muutkin resurssit jaettaisiin, tekeekö yhteiskunta päätöksiä ja millaisia, pitäisikö yhteiskunnan perustua yhteistyölle vai konflikteille, kenellä olisi puhevalta ja kuinka paljon vaikutusvaltaa kullakin voisi olla. Ihmiset väittelevät ja riitelevät jopa siitä, kuinka tuollaiset kysymykset ratkaistaisiin, ja mikä olisi paras ja asiallisin menetelmä olla eri mieltä ja kiistellä asioista. Niinpä erimielisyys ja riitasointuisuus pysyy aina politiikan sydämessä”.

Politiikka on sitä toimintaa, jonka kautta ihmiset kuvaavat, ylläpitävät ja muuttavat niitä yhteiskunnassa vallitsevia sääntöjä, joiden mukaan he haluavat elää. Ja koska politiikassa on alusta asti sovittu, että ollaan eri mieltä eikä mitään politiikan ”raamattua” ole olemassa, päädytään lopulta etiikan, käyttäytymisen ja arkkitehtuurin puitteissa ohjenuoraan ja luotilankaan, joka säätelee tämän päivän järjestystä: *kompromissiin*. Useimmissa maissa poliittinen prosessi on johtanut kompromissien tehtailuun, jonka takia politiikkaa joskus kutsutaan konfliktien ratkaisemisen taiteeksi. Kompromissi on piste jossakin kahden vastakkaisen navan välissä, se kuvaa keskellä olevaa aluetta ääripäiden välillä, ja on olosuhteiden pakosta jonkinlainen yhteinen nimittäjä, jonka tarkoitus on pelastaa jokaisen kasvot. Tällä tavoin kompromissista, erilaisten mielipiteiden välisestä linnarauhasta, tulee perustavaa laatua oleva periaate koko yhteiskuntaan.

Kompromissi ei ole kiinnostunut totuudesta, se on luopunut totuuden tavoittelusta, jotta löydetään käytännöllinen tie eteenpäin. Viimeisin kompromissi, johon olemme taipuneet, ei ole juuri muuta kuin se kompromissien summa, jonka olemme perineet historiasta. Miksi voidaan kutsua yhteiskuntaa, joka on suostunut sellaiseen hallinnolliseen järjestelmään? Demokratiaksi. Demokratiassa ihmisillä on yksilönvapaus, joten pohjimmiltaan heitä ei voi hallita. Emme oikeastaan voi hallita (govern) yhteiskuntaa käyttämällä kompromisseja, mutta asioita voidaan silti hoitaa (administrate). Sillä tavoin byrokraatia – virastojen ylivalta - astuu vallan kahvaan ja pysyy vallassa niin kauan kuin poliittinen systeemi ei muutu. Yhä useammat ihmiset ovat tajunneet tämän, sekä politiikassa että liike-elämässä, ja siksi me näemme lisääntyvässä määrin hierarkisia pyramidihallintoja, ”hyvänsuopia diktatuureja”, ei vain yritysmaailmassa, vaan myös politiikan kentällä, kuten Fidel Castro, Hugo Chavez ym. Kaikkihan olemme kuulleet siitä terrorista, mitä ovat harjoittaneet vähemmän hyvänsuovat diktaattorit, kuten Adolf Hitler, Saddam Hussein, Kim Jong Il, Pol Pot, Idi Amin, Gaddafi, Mao Zedong ja monet muut.

Usein käy, että ihmiset turhautuvat kylmään byrokraatiaan aina vaan enemmän ja monissa maissa on tehty yrityksiä murtaa aivan uskomaton korruptio ja huudettu kehiin vahvaa hyvää miestä, jotakuta positiivista henkilöä, ottamaan vallan haltuunsa, siivoamaan kaikki likapyykki, joka leimaa maita, joita ei enää voi hallita. Toisin sanoen: demokratian pimeä puoli saa yhä useammat huutamaan avuksi messiasta. Tämän vuoksi saamme todistaa vielä monien jumalkuninkaiden paluuta valtaan, ja sanokaa minun sanoneen, tuskin pelkästään Afrikassa tai

Aasiassa. Jos ei oteta huomioon roomalaiskatolista kirkkoa ja sen paaviutta, ”apostolista istuinta”, jonka maailma ja media ovat suuressa määrin hyväksyneet, näissä oloissa, kun meillä ei ole apostolis-profeetallista järjestystä kristinuskon piirissä, jota leimaa demokratia ja anarkia, ovat järjestystä pitäneet alituisesti vaihtuva ”uskonnollisten sotaherrojen” ylivalta, heimoklaanit ja kastilaitokset. Kun protestanttien keskuudesta puuttuu tunnustettu apostolinen elin, on tullut säännöksi laitostunut kompromissien tehtailu, ”kristillinen politiikka”. Sääntönä on, että kukaan ei hallitse – kenelläkään ei ole rohkeutta hallita. Lopputulos? Kaikki ovat sopineet keskenään, että ovat eri mieltä, ja kun kaikki kunnioitamme ”toinen toistemme erilaisuutta” ja uskomme jopa, että on Jumalan antama etuoikeus olla erilainen, meistä on tullut sekapuista risukkoa, markkinapaikka jollainen oli Raamatun Efesoksessa, jossa *vallitsi täysi sekasorto. Toiset huusivat sitä, toiset tätä, eivätkä useimmat edes tienneet, miksi oli kokoonnuttu (Ef.19:32).*

Olet varmasti kuullut sanottavan ”yhdessä selviämme, jakautuneina sorrumme”. Kristityt ovat pitkään kokeilleet kolmatta vaihtoehtoa: *jakautuneina selviämme*, kuten kirjoitti englantilainen Gerald Goates tästä hämmentävästä tilanteesta kirjassaan *Why so many Denominations* (Miksi niin monia kirkkokuntia). Tämän vuoksi niin monissa keskuksissa kaupungin asukkaiden tavoittamiseen tähtäävät liikkeet ovat olleet epäapostolisia ja epäraamatullisia seurakuntaliikkeitä, jotka julistavat, että kullakin seurakunnalla on oikeus olla olemassa erillään muista (teknisesti siis on kyseessä idioottimainen tapa hallinnoida seurakuntia, koska se kunnioittaa yksilöllisyyttä enemmän kuin yhteistä jumalallista hallintoa). Sellaisia hankkeita on silti aloitettu viime vuosina suuren innostuksen vallassa. Mutta mitä tapahtuukaan: muutaman vuoden päästä ne hiipuvat pois, joko pettyneinä omaan tehottomuutensa saada aikaan mitään muutosta, sillä kaikki vain raatavat ”oman ylellisen talonsa” hyväksi (Hagg.1), tai sitten ne on kaapannut joku suurus, yleensä joku sen alueen megaseurakunnan pastori, joka on päätellyt seurakuntansa kävijämäärän perusteella olevansa jotensakin tärkeä henkilö tai jopa apostoli. Vain hyvin harvoilla seuduilla maailmassa voidaan tänä päivänä nähdä ja laajemmin tunnistaa hurskaiden apostolisten henkilöiden tai profeetallisten ”kaupungin hengellisten isähahmojen” olemassaolo, mutta tilanne voi nopeasti muuttua tulevinä vuosina.

Mitä tämä kaikki merkitsee sen apostolisen uudistuksen kannalta, jonka keskellä olemme? Me todistamme ekklesian tervehenkisten, jumalallisten hallinnollisten elinten uudelleen heräämistä, Jumalan valtakunnan unohdettujen perustusten uudelleen kunnostamista. Elintärkeänä osana tätä tapahtumasarjaa apostolit ja profeetat palaavat näkyvään rooliinsa, siihen ensisijaiseen ja toissijaiseen virkaansa, jonka Jumala on heille säätänyt seurakunnassa (1.Kor.12:28). Pitkän aikaa kansoilla on ollut ”kuninkaita, jotka ovat olleet hallitsijoita, mutta eivät ole käyttäneet valtaa”, kuten on ollut tilanne Espanjassa, Belgiassa tai Alankomaissa. Samalla tavoin kristinuskon piirissä on aina ollut apostoleja ja profeettoja, mutta heitä ei ole kunnioitettu eikä heille ole annettu tilaa suorittaa virkatehtäviään. Kuten totesin aiemmin, Raamattu tuntee neljä poliittista järjestelmää: teokratia, hyvä kuningas, paha kuningas ja demokratia (joka ääritapauksessa ruokkii anarkiaa). Niinpä pyhän järjestyksen palauttaminen kristinuskon piiriin merkitsee, että meidän on kaikkien luovuttava Karitsan edessä omista pikku kruunuistamme (jotka edustavat meidän omia pieniä valtakuntiamme, papintehtäviämme, järjestöjämme ja valta-asemiamme) ja annettava Jumalan hallita. (jatkuu)

(Lainattu kirjasta Starfish-julistus, jota voi tilata Uskon kilven nettikaupasta.)